

kan komme til for den anden, er jo kun den, at Prøvetiden ikke er ordnet paa en saa heldig og praktisk Maade, som den burde og kunde ordnes. — Hvad nu Lønningsforholdene ved Teatret i det hele angaar, er det jo en bekendt Sag, at en væsentlig Del af Lønnen bestaar i Feu eller Spillepræmie, men denne Del af Personalets Løn er jo stegen i en saa foruroligende Grad, at den nu udgør en forholdsvis alt for stor Del af de vedkommendes Løn. Det er derfor ikke underligt, at Feuen i Teatersproget kaldes „Rollegriskhed“, en Sygdom, som siges at være meget smitsom; jo større Feuen bliver, desto mere Iver bliver der hos den enkelte efter at erobre sig saa mange store og saa stærkt feugivende Roller, som det paa nogen Maade er muligt. Men Følgen deraf bliver igen, at man ved det kongelige Teater hindrer de yngre Kræfter i at komme frem, saa godt som alle Roller tildeles nogle enkelte af de mere fremragende Skuespillere og Skuespillerinder, som selvfølgelig ogsaa skulde have store Roller, fordi det hovedsagelig er dem, der bære Teatret; men der maa ogsaa i nogen Maade kunne aabnes Plads og Vej for, at der kan komme en yngre Slægt frem, som kan afløse den ældre. Men den nuværende Ordning af Feuen er en væsentlig Hindring derfor. I den gamle Teaterbygning med den mindre Forestillingsindtægt var Feuen et Supplement til Lønnen, hvad den ogsaa var beregnet paa ved dens Indførelse i 1842. Men i den ny Bygning er den med Forestillingsindtægten vokset saaledes, at den er bleven en alt for stor Del af den paagældende Indtægt. Medens den samlede Udgift til Feu i den gamle Teaterbygning beløb sig til omkring 40,000 Kr. om Aaret, er den i den ny Teaterbygning gaaet op til ca. 60,000 Kr. om Aaret. Dette Forhold er urimeligt. Rigsdagen har ogsaa tidligere haft sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Jeg er enig med den højtærede Minister i, at man maa reducere Feuen til 5 pCt., og det er jo rimeligt, at der vises en vis Hensyntagen over for de Skuespillere, der nu have oppebaaret den høje Feu i en saa lang Aarrække, saaledes at man gør Overgangen lempelig og rimelig.

Hvad angaar Spørgsmaalet om kongelig Udnævnelse, kan jeg ikke tilraade den i den Form, hvori man hidtil har kendt den, fordi jeg tror, at den er en Svækkelse af Teatret, at den er til Skade for det, idet den skaber et Klikevæsen, sætter en Kløft mellem de to Klasser af Skuespillere, som er uheldig for Teatrets jævne og rolige

Udvikling. Rigsdagen var ogsaa i sin Tid kommen bort fra den kongelige Udnævnelse, idet man i Aaret 1866 oprettede en Alderdomsforsørgelsesfond, hvortil hver enkelt af Personalet skulde afstaa noget af sin Feu; desuden indskyder Teatret aarlig en Sum, og af denne Fond bleve afgaaede Skuespillere og Skuespillerinder, Kunstnere og Kunstnerinder pensionerede, medens de kongelige udnævnte jo fik deres Pension udbetalt af Statskassen. Jeg ved egentlig ikke, hvorfor Rigsdagen ikke har holdt fast ved den Ordning, som man den Gang vedtog, at de kongelige Udnævnelser skulde høre op, at Staten med det samme skulde høre op at pensionere de afgaaede Kunstnere og Kunstnerinder, og at deres Pension skulde udredes af Alderdomsforsørgelsesfonden, som blev oprettet i 1866; men Faktum er det, at i 1880 skiftede Rigsdagen pludselig Anskuelse, og det har været en dyr Forandring for Teatret. (Af brydelse af *Dinesen*) Det ærede Medlem siger, at det gør Rigsdagen en Gang imellem, og jeg erkender, at det er ikke godt at følge den Udvikling, som er foregaaet i disse Forhold. Saa vidt mig bekendt, kom man ind paa kongelige Udnævnelser paa ny i 1880, idet man var saa snild at indbyde Rigsdagen til at overvære en Festforestilling i det kongelige Teater, og ved denne Forestilling blev et af Finansudvalgets Medlemmer — det er jo her Finansudvalgets Medlemmer, det altid kniber med, og det var jo ogsaa et Medlem af Finansudvalget, som afbrød mig før, fordi han har gjort Erfaring om, hvorledes man forandrer Standpunkt her — saa begejstret for en Skuespiller, der, saa vidt jeg husker, reciterede „Guldhornene“, at han henvendte sig til Ministeren og sagde: Det er Synd og Skam, at den Mand ikke har kongelig Udnævnelse. Ja, sagde Ministeren, jeg havde med Glæde medvirket til, at der tildeles ham en saadan, dersom det var muligt at faa Rigsdagen med dertil. Hertil svarede vedkommende Medlem af Finansudvalget: Jeg tror, at jeg har saa megen Magt i Finansudvalget, at jeg kan skaffe det fornødne Flertal, og han overvurderede ikke sig selv, thi det viste sig, at han fik et Flertal, som, stik imod hvad Rigsdagen tidligere havde vedtaget, gik ind paa at tilraade Ministeren at lade vedkommende Skuespiller erholde kongelig Udnævnelse, og Rigsdagen fulgte som sædvanlig Finansudvalget; men aldrig saa snart var Døren aabnet for kongelige Udnævnelser, før der kom en hel Skare og bankede paa, og en efter en slap de ind, saaledes at der, saa vidt jeg